

I denne fint og enkelt fortalte historie om drengen Dean og hans anbringelser igennem hele sin opvækst, bliver det uendelig komplicerede og meget følsomme stof, som anbringelser er gjort af, lige så stille og med stor respekt for alle parter foldet ud og lagt frem, så vi selv kan se, mærke og reflektere.

Dean kom til verden i 1998 som søn af en ung, enlig og skrøbelig kvinde, der indtil få måneder før hans fødsel var aktiv misbruger af bl.a. heroin. Efter fødslen forsøgte Deans pap-morfar, Flemming, og hans mors to gode og også skrøbelige unge veninder at støtte hans mor i pasningen af ham, den gamle mand og de tre unge kvinder blev tilsammen Deans familie. Lidt efter lidt blev socialforvaltningen involveret, og da Dean var godt et år gammel blev en lang rejse gennem anbringelser og hjemgivelser, samarbejde og misforståelser, vrede og frustration sat i gang med Flemming og "systemerne" som hovedaktører.

I bogen præsenteres vi først og fremmest for familien alias pap-morfar Flemmings synspunkt og hans store følelsesmæssige engagement i Dean. Men også "systemerne", rådgivere og plejefamilier og konsulenter kommer til orde med deres perspektiver. Et par gange undervejs er der også psykologer involveret, de bliver desværre ikke interviewet, måske fordi de så hurtigt er ude af historien igen. Der er sjældent hverken forståelse for eller mulighed for at prioritere den langvarige, stabile psykologiske behandlingsproces, som er påkrævet, når et barn har været udsat for tidlige omsorgssvigt og tab af tilknytningspersoner. Heller ikke i Deans tilfælde.

Journalist Kirsten Holm-Petersen har mange års erfaring med anbringelsesområdet, og hun har fra mange forskellige vinkler undersøgt og beskrevet anbringelser. Det er ikke svært at finde "historier", skæbner og sager, desværre. Derimod er det svært at få lov til at komme hele vejen rundt om en enkelt anbringelse, at få adgang til alle dem, der har været involveret i et barns anbringelse og opvækst, og høre historien fra mange sider. Ofte hverken må eller vil de kommunalt ansatte udtale sig om enkeltsager. Ofte har familierne ikke lyst.

Men det er faktisk lykkedes for Kirsten Holm-Petersen med denne bog. Familien har givet hende fuld aktindsigt, og Københavns kommunes socialforvaltning har bakket op om de ansattes mulighed for at medvirke og udtale sig. Vi hører Dean, som nu er en ung mand på 19 år, fortælle, vi hører hans familie og venner, vi hører plejeforældre, rådgivere og konsulenter og børnehjemsforstandere, vi hører stort set de fleste, og i hvert fald de vigtigste.

Det er aldrig, aldrig nogensinde nemt at tage beslutning om at anbringe et barn væk fra sin familie. Der er altid både overvejelser for og overvejelser imod, og der er den barske statistik og de triste erfaringer, men også altid håbet og drømmen om de helt særlige undtagelser. Der er modviljen mod at dømme andre som dårlige forældre, og der er omsorgen for barnet, som samfundet har det overordnede ansvar for at passe på. Ofte er forældrene og deres familier også fulde af tvivl og vakler mellem optimisme og tro det ene øjeblik, og afmagt og opgiveness i det næste. Midt i det hele er barnet, som jo ikke får den omsorg, det har brug for, derfor al balladen. Kort sagt, alle er kede af det, og ingen bliver skånet, når et barn skal anbringes.

Derfor får vi med Deans historie et helt unikt indblik i tvivlen, dilemmaerne, håbet, drømmene og afmagten – alt det, der hører med til en anbringelse. Derfor er denne bog en gave til alle, der har med anbragte børn og deres familier at gøre.

Af Charlotte Meldal, psykolog og leder af Rødovre Børnehus

